

EVANGELINE BOOTH, KINDRAL

WILLIAM BÖÖTH, ASUTAJA

HENRY BOWER, TERRITÓORIUMIKOMANDÖR

SÕJA HÜÜD

PÄASTEARMEE AMETLIK

HÄÄLEKANDJA EESTIS

Nr. 120

Riigiraamatukogu.

Juuli 1939

11. aastakäik

Nr. 55190

PÄASTEARMEE

Kahvusvaheline peakorter, London,
101 Queen Victoria Street.
Eesti peakorter, Tallinn, Tatari 30—2.
(Telef. 419-68.)

Pühitsusotsijaile.

Issand on tugevam kui meie kartus.

Komandör S. L. BRENGLE.

Peasekretäri märkmeid.

Kolonel R. Sjöblom.

Kindral Evangeline Booth lahkub oma kindralametist selle aasta lõpul. Augustikuu koguneb Kõrge nõukogu Londonisse, et valida uut kindralit. Praeguse kindrali lahkumise koosolek peetakse 2. septembril Earls Court'is, Londoni suurimas saalis. Palugem, et Issand juhib kindralivalikut ja kõike seoses sellega oma riigi auks ja Päästearmees kasuks.

Staabiülema, komandör John McMillan on pikemat aega olnud haiglas haige, ent nüüd ta on paranenud niivõrd, et ta on pöördunud koju ja võib korraldada mõnda tähtsamat ülesannet. Issand, kes on suur arst, aitab ja kinnitab ka staabiülema jätkuvat.

Komandörleitnant Henry Boweri ülendamine ausse jättis meile peakorterisse suure tühja ruumi, kuid me teame, et ta oli kiips Jumala riigile ja ta oli ustavalt teinud aulist tööd Jumalale ja Päästearmees sellest ajast peale, kui ta noore poisina andis oma südame Issandale. Jumal kinnitas aulisel viisil proua komandöri leina rasketel päevadel. Kolmapäeval 24. mail oli meil auline ja õnnistusrikas lahkumiskosolek Helsingi Templis, mil tema viimast korda oma aulise sõnumiga õnnistas ja soojendas meie südameid. Laupäeval 27. mail ta sõitis laevaga otse Inglismaale. Sealt ta on juba kirjutanud ja saatnud südamlikke terviseid selsilistele ja sõpradele Eestis ja Soomes. Ta lubas jätkuvat paluda meie eest. Ta on eriliselt lahutanud kolmapäeva, komandöri surmapäeva, palvapäevaks selle maa eest, kus komandör andis oma viimse jöu.

Kindral määras kolonel ja proua Hugh Sladen'i Päästearmees töö juhtideks Eestis ja Soomes. Nad saabuivad Helsingi teisipäeval 27. juunil ja seatakse oma uude ametisse kongressi tervituskosolekul Messuhallis rahvusvahelise sekretäri, komandöri Blowersi, poolt. Kolonel ja proua Sladen on kirjutanud juba mitu kirja, milles ütlevad, et Jumala nimel nad tahavad anda iseenid ja oma kõik töö heaks neil mail.

Kongress on just ukse ees, ja kui neid ridu loetakse, on ta juba täies hoos. Umbes 50 selsilist ja sõpra Eestist tu-

POSTEL ütles: „Näidake üles oma usus head, kindlat nõu.“ (2. Peetr. 1:5.) Usk on vajalik, „mis kaudu meile kõige suuremad ja kallimad töötused.“ (2. Peetr. 1:4), puhta südame õnnistus, antakse. Aga tahad sa seda alal hoida, pead sa veel lisama midagi oma usule. Kindlaks nõuks tõlgitud mõte tähendab ladina keeles pigemini julgust, arvatakse peaks ka siin olema sama tähendus. Sul peab olema julgust õnnistuse alalhoidmiseks.

Saadan mõirgab vahest kui vihane lövi, maailm vaatab sinule kurnalt, võib-olla tõukab ja isegi lööb sind. Su sõbrad ei tunne sind kaasa, nad ehk lahkuvad sinust ja ütlevad palju ebameeldivat. Neis oludes paneb ka liha ja veri sulle vastu. Sarnases seisukorras vajad julgust. Mulle öeldi, et ma kaotavat mõistuse, ja see ehk paistis nii, sest otsisin väga tõsiselt Jumala tahtmist. Mulle öeldi, et muutun fanaatikuks ja lõpetan oma elu vaestemajas, ma kaotavat oma tervise ja muutuvat viletsaks invaliidiks, kes on häbiks nii enesele kui oma sõpradele.

Sama jutustaja, kelle raamatud pühitsusele kohta liigutasid mind mu hingel sügavusteni, manitses mind rääkima võimalikult vähe vastuvõetud õnnistuse üle, sest see toovad kaasa vaid tüli ja rahutusi. (Hiljem sain teada, et ta ise oli kaotanud oma õnnistuse!) Hingevaenlane jälgis mind päeval kui õöl tuhandete kiusatustega, millele ma kunagi varem uneski ei mõelnud, ja lõ-

puks ta kihutas üles kellegi inimese, kes käitus minuaga toorelt; mitu kuud olin ihulikult väga nõrk; isegi kui kirjutasin vaid ühe postkaardi, oli mul võimata magada kogu öö.

Nii siis on vaja julgust, et alal hoida kallist pärlit, aga halleluujat, minu Issandal ja Päästajal, on sama palju julgust kui tal on jõudu, armastust ja kaastunnet, millest ta annab mulle mu tarviduste kohaselt. Õpetuse- raamatust, mida ta jättis meile, Ta ütles: „Olge kui mehed, saage kangeks.“ (1. Kor. 16:13.) Ja, Ta toonitab: „Eks ma ole teid käskinud: „Olge vahvad ja tugevad.“ (5. Moos. 31:6.) See on kindel käsk. Meie oleme kohustatud sõna kuulma. Seitsekümneks korda ta ütles: „Ära kardata!“ ja lisab sellele, „sest mina olen sinuga.“ Au olgu Jumalale! Kui Tema on minuga, mispärast peaksin ma kartma? Ja Mu väike poeg kardab väga koeri; arvan, et see on talle kaasa süündinud viga. Kui ta aga võib minu käest kinni haarata, läheb ta maal ka suurimaist koertest rahulikult mööda. Jumal ütles: „Minu käsi peab teda kinnitama.“ (Laul 89:22.) Ta ütles: „Ära kardata mitte, sest mina olen sinuga; ära vaata mitte enese ümber, sest mina olen su Jumal, ma teen sind tugevaks, ma aitatan sind ka, ma pean sind ka üles oma õiguse käega.“ (Jes. 41:10.) „Ei taha ma sinust maha jääda ega sind ei paigast mitte maha jätta.“ (Ebr. 13:.) Jeesus, seesama Jeesus, kes suri meie eest, ütles: „Minule on

antud kõik meelevald taevast ja maa peal. Ja vaata, mina olen iga päev teie juures maailma otsani.“ (Matt. 28:18, 20.) Mispärast peaksime meie kartma?

Saadan on juba algusest petunud hingi ja viinud neid langu- sele. Jeesus aga on Jumal igavi- kust, ta annab meile meie pääst- miseks tarkust, kõik jõudu ja usulugust. See peaks täitma meid julgusega. Oled sa kahtlu- ses? Võta uut julgust, armas hing! Meie tahame öelda ühes Taavetiga: „Jumal on meie var- jupaigaks ja tugevuseks; Ta annab ennast küll leida kui õige abimees kõiges asjades. See- pärast ei kardata meie mitte kui maa asemelt liiguks, ja kui mäed kõrguksid mere põhjas.“ (Laul 46:2—3.)

Mis minu kohta käib, tahan ma olla julge. Jumal on mõelnud korraldada kõik paremini minu- le kui ma teeninud. Ta on tugevam kui minu kartus ja tugevam kui minu sõprade kartus. Ta on tarem kui kõik minu hinge- vaenlased, ta on näidanud, et Ta on neist tugevam, aidates mind oma jõuga ja armastusega ja headusega kõndida Tema ees pü- haduses.

Kuidas jääda nooreks.

Mõningaid tõsise elu näpunäiteid. Unusta vastumeelised asjad. Hoia oma närvide rahus ja ära koorima neid.

Mõista öelda meeldivaid asju. Ära oota liig palju oma sõpradelt. Tee kõik tööd ühesugust. Toeta viletsaid ja tunne kaasa kur- badele.

Pea meeles, et lahked sõnad ja tegevused ei maksa midagi, kuid on üllakild varandused rõhutuile.

Tee teisteile nii, nagu tahad, et tehta- tuks sinule.

Ja kui tuleb vanadus, siis imbrüt- se valged aripaispe su pead, kuid sa oled armastatud kõikideist.

Juudasepuu.

Kuulus reisija Denton jutus- tab ühes oma raamatust puust, mis oma surma toova ilu pärast nimetatakse juudase- putks. Nagu Juudaski, annab ta oma sõbra ära suudlusega. Ta öied, mis ilmutavad enne lehti, on purpurpunased, ja nende ilu meelitab putkuid. Kuid iga mesilane, iga putukas, mis istub puu õiele, imeb endasse müriki ja langeb surmalt maha. Maapind puu ümber on kaetud ohvritega, kes otsisid enese naudingut.

* * *

Patul siin maailmas on sama omodus kui juudasepuul. Mit- med nende lõbudest näivad ole- vat nii ilusad, nii süütuud. Ent need, kes lasevad ennast meeli- tada neist, saavad oma hinge- desse müriki. „Põgene patust iga tema kujus!“ ütles sellepä- rast Jumala sõna. Ja kes teeb seda Jumala jõus, ei kahetse iialgi.

leb siia osa võtma kongressi- koosolekuist.

Brigadör Frida Lind- berg, Helsingi diviisijuh, kü- lastab Eestit neljapäeval, reed- del, laupäeval ja pühapäeval 6.—9. juunil. Neljapäeva õhtul peetakse suur tervituskosolek Tallinna I, mil ka kõik kongres- sist osavõtjad on kaasa. Reede õhtul on ühine sõduritekoosolek samas ruumis. Laupäeva õhtul külastab brigadör Tallin- na II ja pühapäeval ja juhatab koosolekuid Tallinna I. See on siis kongressi järelokajate selsiliste ja sõpradele Eestis.

Petersi. Päästearmees slum- iööde viibisid mõned päevad tulesest laastatud Petersis, et toetada ja aidata hädas kannata- nuid oma paremaid võimalusi mööda. Rahvusvaheliku pea- korteri ja kohaliku toetusega võisime anda slumöödede kasu- tada üle Kr. 500.—. Mõistame,

et häda ja tarvidus on võrdle- misi suur, kui nii mitmed pere- kannad muutunud kodutuks ja on kaotanud oma kõik. Meie kristlik kohustus on aidata ja teha oma parimat selles asjas.

Suvi on nüüd oma kaune- mas ehtes. Päästearmees ohvit- seridele ja sõduritele on see vabaõhu koosolekute ja sõja- hüüusõja aeg. Pöördun, minu armsad selsilised Eestis, teie kõikide poole: kõlgu sõnum nii kaugele kui ligilad teie vaba- õhu koosolekul. Levitage ka „Sõjahüüdu“, sest meie leht eneses on kui terve koosolek ja võib saada päästmiseks ja õn- nistuseks mitmeteile. Igal kor- pusel peaks olema oma „Sõja- hüüu brigad“, millel on eriline vastutus meie lehtede levitami- se eest, aga ka needki, kes ei kuulu brigadi, peaksid tegema oma osa. Õnnistuse svitervit- vus teile kõigile!

TÄNAPÄEVA kristlike ringkondade püüd on hoiduda kannatusist.

Meie aja kristlus on muutunud pehmeks padjaks, millele laskutakse mugavalt ja nahaške und taevast. Üldse, elatakse vaid nende huvidele, oma auks ja õnneks. Rahvahulkade vastu, kes samal ajal jooksevad vastu igavesele hukatusele ja viletsusele, tärkab vaid siin-seal natuke kaastunnet, aga mitte nii palju, et nende eest võtta enesele mõnd ebamugavust või raskust.

Paulus paneb Timoteusele südamele, et ta kannataks oma raskusi. Ta teadis oma kogemustest, et Jeesuse järelkäijad peavad kõrvalpoiklemata kohtama raskustega ja et ta ei ei käinud kunagi kõrvalteel, et hoiduda neist.

Kristus ei võinud päästa maailma kannatusteta. Tema jutlustest, õpetustest, eeskujust ja imetegudest ei jatkunud. Ta oleks võinud teha seda kogu oma eluajaks ja maailm oleks ometi hukkunud. Ainult oma ristiga ta valmistas päästmise. Ka selles peame olema tema järelkäijad, kuigi meie kannatused arusaadavalt ei ole ühelegi päästmiseks. Ainult jutlus, mis maksis Kristuse vaeva, kannatust ja südametunnet, suutis veenda kerge-meelset rahvahulka. Sellel oli jõud äratada ükskõikseid. Selle

KANNATA RASKUSI

Komandör KARL LARSSON

usu ees, mis suudab kannatada ja salata end, vaikivad kahtlused ja eitamine.

Pühade kohta on öeldud (Ilm. 12:11), et nad on võinud Talle vere läbi, Jumala Talle kannatuste pärast, et nad ei armastanud oma elu ja ei kokhunud surma ees. Nad kannatasid heameelega raskusi. Auline tõde! Pühad kannatajad ei võida ainult ise, vaid oma kannatusega nad toovad võidu ka teistele. Kannatustega nad päästavad oma hinge, ja oma eeskujuga ja ennastalgava tööga toovad päästmist teistele.

Damien, pidalitöbiste saare apostel, annetas vabatahtlikult oma elu vaeste pidalitöbiste heaks. Ta töötas kümme aastat ja tal ei olnud mingit nähtavat tulemust. Siis ta haigestus ise pidalitöppe. Päävest, mil see sai teatavaks, muutus olukord. Pidalitöbised tundsid, et ta on nende õnnetu vend. Algas ärkamine ja järgmised kuus aastat olid kaunimaid ja edukamaid tema elus. Tema oma kannatused olid tugevaks kõneks kui kõik tema kaunid sõnad.

Mispärast langevad inimesed? Sellepärast, et nad püüavad

hoiduda kannatusist. Mispärast päästesõdurid ja kristlased lähevad tagasi? Et hoiduda kannatusist. Mispärast võib märgata kogudustes, korpusetes ja üksikuis inimesis vaimulikkust argtust ja ükskõiksust? Sellepärast, et ei taheta kanda raskusi. Mispärast on maailm teel kaduvu-tele, mispärast kasvab kõikjal uskumatus ja paganlus? Sellepärast, et suurem hulk Kristuse jälgijaid püüab hoiduda kannatusist.

Astuda rahvahulga ette tunnistusega Kristusest, ei ole mõnu ja toob kaasa isegi mõnd kannatust, ja eriti raske on tunnistada oma lähematele. Univormi kandmine ja kirjanudus müümine on ka seotud kannatustega. Iga sent, mida korjad tööle, nõuab sult kannatust. Oma „mina“ astub ette ja tema ristilöömine ja surmamine ei sünni valudeta.

Ükskõiksus, ettekujutus, valesti arusaamised, uskumatus ja armastuse puudus, mis on nähtav igal sammul, toovad igale tõsiselt Kristuse teenijale suuri kannatusi. Jälle ja jälle kogeda, et need, kes peaksid olema keevad, on leiged, ja ei tahagi olla teistsugused, et patused

muutuvad veel kõvemaks, toob kaasa valusid. Üks ja teine ei suuda seda isegi taluda ja valib omale teise tee, lootuses vabandada neist kannatusist.

Kas oled kunagi, eesmärgiga aidata teisi inimesi, loobunud millestki, milleks sul oli täielik õigus, ja selle läbi võtnud enesele valusid ja ebamugavust? Siis oled tegutsenud Kristuse vaimu. Tema ohver oli sarnase iseloomuga. Pauluse oli see koormate kandmine ja enesestalgamine teiste kasuks. Päästearmee ohvitserid loobuvad veel tänapäev oma kodust, sõbrust, sugulasist ja väljaveatist maisele õnnele ja isegi sageli oma kodumaast, et jagada teistele inimestele Kristuse õnnistusi. Inimlikult vaadates, neil on õigus seda kõike säilitada. Aga nad valivad vabatahtlikult, Kristuse pärast, kannatusi. Maailm ja isegi vaimulikud inimesed astuvad nende teele ette. Veel tänapäev saadan astub teele ja ütleb Peetruse läbi: „Jumal hoidku sind! Kas sa pead kannatama seda kõike!“

Kui sina, Kristuse sulane, nurised ja hädalad, siis oled kaotanud selle, mida omasid pühad, see on vabatahtlikkuse vaimu, ilma milleta ohvril ei ole mingit väärtust. Kas sul tülde oli kord seda andi? Selle vaim, kes Kristuse pärast võtab vabatahtlikult enesele raskusi ja salgab ennast, ei nurise ega kaeba kunagi.

Seesama meel...

SEEESAMA meel olgu teie sees, mis Jeesuses Kristuses ka oli.“ (Fil. 2:5.)

„Kas teie ei teadnud, et ma selles pean olema, mis mu Isa päralt!“ (Luuka 2:49.)

„Minu roog on teha Tema tahtmist, kes mind on lähitanud ja Tema tööd lõpetada.“ See oli siht, mille tõttu Jeesus tuli taevast; selle ainukese sihi saavutamiseks ta töötas kindla ja väsimatu süüditusega, kuni Ta võis öelda: „See on lõpetatud!“

Kui vähe ka inimesed üldiselt teenivad oma peashi saavutamiseks, oli siiski „au olgu Jumalale kõrges“ Jeesuse ainuke elusiht. Meie juures hingemagnet, ükskõik kui usaldatav see oleks, välja pandud valesti juhatavatele mõjudele, nii et ta vahest kaldub kõrvale õigest tõmbepunktist. Kuid Kristus ei kaldunud kunagi kõrvale õigest suunast. Ta võis öelda lauljaga: „Ma pean Jehoovast alati oma silma ees!“ (Laul 16:8.)

Armas lugeja, kas võid ühineda nende sõnadega? Kas Jumala tahtmine saab ühtida sinu tegusid, pühitseda sinu rõõmusid, elustada su lootust, anda jõudu ja kindlust kogu su olemisele ja painutada sind ennast kogu su loomusundidega Issanda käskudele?

Kas sul on nii puhtad mõtted, mis põhjustavad kõik su tegevust, kas su pilk on nii suunatud ainsusele sihile — Jumala aule — et võid öelda Paulusega: „Ühte ma teen — ma unustan seda, mis seljatan ja sirutan etteseadud märgi poole!“

Oled sa valmis arvama kõik, mida omad: au, nimi, loomulikud annid, rikkused, mõju, nimetused — nagu ilma väärtuseta, kui need peaksid takistama sind Jumala austamiseks, kes on „esimene ja viimane“ ja „kõik kõiges.“? Lase sarnane meel valitseda sinus, et sinu taevase Isa teenistuse ei oleks vaid osa su ülendasidest, vaid et see oleks ainuke suur ülesanne sinu elus. „Kellele ma kuulun ja keda ma austan“ — olgu pealkiri kõigile su mõtteile ja tegudele, su ettevõtteile ja lõbudele, su magamisele ja ärkvel olekule. Ära viibi kaugel külmast, vaid ole alati päikesepaistest ja Tema ligides, kes on päike ja keskpunkt kõigele tõelisele õndsusele ja rõumule.

Igäuel meist on mõni kindel ülesanne täita, mõni väike koht vaimlises templis. Sinu hoolde võib-olla pole jätatud mingisuguseid suuri ülesandeid ja erilisi töid, mis paisataksid inimestele silma. Sinu

osaks on ehk saanud vaid vaikne, tähelepanematu töö — palve salajases, patu surmamine, ülekohtu andestamine, väikesed, pealt vaadates mitte kuigi suured enesestalgamised Jumala auks ja teistele kasuks — kõik sarnast, mida Jumal üksi näeb. See ei tähenda midagi, kui väike see on. Pea meeles, et Jeesuse teenistuses annab väärtuse see, mis põhjustas tegevust. Ta ei ole sellest, mis meie teeme, vaid — kuidas meie teeme. Tema võib saada austatud väikeste asjadega sama hästi kui suurtega, ent siiski eimillegagi nii palju kui meie igapäevase elamise ja Temale.

Hoidu kõigest, mis võib takistada sind täielikus südamega ja hinge andumises Tema teenistuses — nii nagu ilmalikest

lõbudest ja seltskonnast, mõne patu lugupidamisest, mõne loodud asja küljest, nagu ebaumalast, kinnihoidmisest, ja ristist põgenemisest. Kui palju ei ole ka neid, kes, kuigi nad ei kannata laevahõnnetust, panevad oma õndsuse mängule, seistes tööta viinamäel — nad viivitavad nagu Lott, või armastavad seda maailma nagu Tamas, või ei tee midagi, nagu Merose elanikud (Koh. 5:23). Käsk on „Mine ja tööta!“ Sinu sõnad ütlevad, milline peaksid olema; su teod ütlevad, kes sa oled. Lase oma ümbrust näha, et sa tõesti kõnnid Jumalaga ja töötad Jumalale ustavuses ja Tema nime ülistamiseks!“

„Siis ehitage ka teie endid seesama meelega.“ (1. Peetr. 4:1.)

„Maapõrm, see olen mina.“

Keeği õppinud mees pilkas piibli kirjeldust inimese loomisest. Ta rääkis põlgavalt ja naervalt, kuidas Jumal tegi maailmalt inimese ja puhus tema ninna elavat õhku, mille järele sellel sai elav hing.

Keeği pilkaja pealtkuulajais oli kogenud Issanda päästvat armu, ja ta kasutas võimaluse vastata pilkajale, öeldes:

„Ma ei taha vaielda teiega inimese loomis üle. Ma soovin ai-

nult jutustada teile seda: Jumal kummardus meie linnas ja võitis kõige halvemat ja kurjemat pörmu, mida ta leidis. Ta puhus elu vaimu viletsa pörmu üle, ja sellest sai uus olevus. Sündis muudatus, mil halveimast patusest sai Jumala mees, kes vihkab oma endisest patte ja viletsust ja armastab nüüd oma Issandat, kes päästis teda. See vilets maapõrm oli inna.“

**USK,
mitte tunded.**

Proua komandör Brengle.

„Oh, sina nõdrausuline, mis-
pärašt oled sina kahevahel!“

Matt. 14:31.

Ei ole kirjutatud, et Peetrus oleks kunagi tunnistanud ühel koosolekul: „Kolme aasta eest elasin ma ühes-alala kristlikku elu, enne kui sain sinna, kua põrgu ei saa mind kõigutada.“ Kuid ta võis nõnda küll toimida, ja läbielamus järel on näiteks sellest, mida ta mõtles, kuidas usk ja kahtlus võistlesid Peetruse südames, kuules oma Päästja häält.

„Mina olen see,“ ütles Jeesus, „ärge kartke mitte.“
 „Issand, kui sina see oled,“ hüüdis vastu uskumatu jün- ger. Usk ei tunne mõistet „kui“; aga käsu peale astus Peetrus laevast välja, tund- muste hoos, mis segatud vähe- se usuga.

Seni kui ta hoidis oma sil- mad Jeesusel, läks kõik hästi. Kuid pärast mõnda harjumata sammu kadusid tundmused ja ta hakkas saama aru oma ebasoodsast olukorrast. Ta oli mõelnud Jeesusel ainult välja astudes, ja sellele peitv jõud, milles ta võis olla sõnakuule- lik Jumala käsule, mille täit- mine näis olevat võimatu.

Kas Peetruse läbielamus ei sarnane kuidagi sinule? Oma ümberpöörmisel sa läksid röö- muuga välja armastuses oma Issanda vastu ja sa ei lasknud oma meelde tulla ilmalikke mõtteid; sa olid valmis täitma kõiki Tema käsku ja ei mõtel- nud muudele asjadele; sa jäl- gisid Tema tahtmisele niisama loomulikult kui teras külge tõmmatakse magnetist. Ja siis, kui sinu esimene tulidus mõõdus, algasid sa panema tähele inimeste kõnelusi ja tuule puhumist. Just nõndasamuti kui Jeesus vaigistas lai- neid, mis kandsid Peetrust, kui ta uskus Temasse — sest „Te- mata ei ole ühtegi tehtud, mis tehtud on“ — nii on ka kõik olukorrad Tema käsutuses, milles sina elad. Tema käsu- tussõnad oleksid andnud sulle jõudu minna edasi kõige peale vaatamata, just niisama kui need sõnad oleksid kandnud Peetruse üle laineid, ehk küll nad oleksid võinud olla mäge- de kõrguse sarnased.

Aga sa lasksid oma pilgud pöörduda Temalt ja must ta- gakiusamine taevast või suu- rem raskuse laine hirmutas sind: sinu jõud nõrkes ja sa olid kui liblikas ilma päikesepaisteta; sinu harjumata usk kaotas oma nõrga kinnipida- misse siis, kui sa kuulatasid teisi ja pöörasid silmad ära Jeesuselt, ja sa vajusid — kurb vaade inglitele ja kurvas- tav eeskujule teistele noortele hingedele, kes olid sinu ligidu- ses.

**Piibel, mille ema
kinkis mulle**

PROUA MARSTOO oli uhke ja ilmalik naine. Ta oli ka väga rikas, kuna tema abikaasa oli rohkesti õnne Alaska kallakaevanduses. Väikeses Ontario linnas, kus ta elas, oli proua Marstoo sellepärast väga tähtsaks isikuks. Ta käis vaalises kirikus, peamiselt sellepärast, et nõnda toimida oli väga kombepärane, kuid tõeliselt südametust oli ta väga kaugel.

Kuid ühel õhtul imelisel kombel leidis süütundmise nool teed tema südamesse.

Ta läks parajasti koju naabrite juurest külastuskäigult, kui tema kõrvu kostis kummaline trummihää. „Ma arvan, see on Päästearmee,“ ütles ta enesele.

„Hiiva, peatun pisut ja kuulaa seda.“

Oli väga pime õhtu, jalutajaid palju, ja tähelepandamatult asus ta salvatsioonistide läheda- lades, oodates teatava muigega nende järgnevat tegutsemist.

Seal oli neid vaid kaks — kapten ja trummilööja, kes vaheldamisil laulsid ja kõnelesid. Proua Marstoo oli mõjutatud nende tõsisusest. Aga kuula! Mida laulis kapten? Ta laulis laulu „piiblist, mille minu armas ema kinkis mulle“.

Kui laul lõppenud, marssisid kaks salvatsioonisti oma väikesesse koosolekuruumi. Nad mõtlesid vaevalt, millise mõju nad olid jätnud selle linna rikkaima ja uhkeima naise südamesse.

Proua Marstoo oli rohkem kui liigutatud laulust, tema südame- tunnustus ärkas, ja ta tundis end väga süüdlase naisena, jätkates koduteed. Ta tundis süüdi, et oli

põlanud Jumala sõna ja keeldu- nud teenimast Jeestust Kristust, ja see sundis teda kahtsusele.

Jõudes koju, hakkas ta viibi- mata uurima piiblit, mille temale ema kinkinud mõni aasta tagasi. Vana daam oli juba kaua aja eest lahkunud, ja tema viima- seid aastaid kurvastas mõte, et tema tütar keeldus uurimast pühakirja ning selle kaudu õppi- mast eluteed.

„Piibel, mille ema andis mulle,“ ütles proua Marstoo, le- hitsedes püha raamatut. „Ma pean kord hakkama lugema seda.“

Siis luges ta: „Tulge minu juurde kõik koormatud ja vaevatud, mina annan teile rahu.“

„Jumal oli kõnelnud. Proua Marstoo pani tähele seda.“

Järgmisel õhtul läks ta Pääste- armee koosolekusaali esimest korda oma elus. Koosoleku lõpul põlvitas ta kahtsuspingile. Viima- ks, pärast aastaid sõnakuule- matust ja kõrkust, tundis uhke naine end väikese lapsena ja tuli Päästja juurde, et saada rahu.

Linnarahvas oli üllatunud, kuulates seda uudist, ja nad olid rohkem veel üllatunud, kui mõni nädal hiljem hiljuti-pöörnu il- mus nende juurde täies Pääste- armee vormis ja pakkus osta „Sõjahüüdu“.

Proua Marstoo jäi mitu aastat Armee heaks sõduriks, aidates väikest korpast oma mõjuga, ajaga, annetega ja rahaga, ja suri viimaks täielises kindluses igavese elu üle.

Ja see muudatus sündis laulu läbi, mida lauldi pimedal õhtul näiliselt arvamises, et polnud selle laulu kuulajaid.

**„SÕJAHÜÜD“ VÕITLE-
JATE NIMESTIK NR. 118
— MAIKUU 1939.**

Ohvitserid:

Kapt. A. Tennen 112, kapt. V. Muul 80, leit. H. Olo 75, kapt. H. Eimann 67, kapt. M. Bles 66, leitn. V. Puusepp 62, leitn. A. Höbelaid 30.

Allohvitseri ja sõdurid:

Seers. F. Leemann 80, sõd. H. Ülevain 60, envoi L. Bakul 40, sõd. A. Selliste 40, K. ü. s. J. Kanter 35, sõd. A. Mets 30, K. k. Th. Lappard 25, sõd. R. Sihver 25, L. s. J. Sihver 25, sõd. A. Viil 25.

Algus 5 lk.

remees. „Kui sa tahad seada äri korda laupäeva õhtul, si s sa võid teda nii.“ Hiljuti- pöördunu nägi, milline hea- dus oli univormi kandmisest ja elamisest selle sõnumiga koosõlas.

Univormil on suur mõju. Ta jutustab maail- male, et univormi kandja on heatahtlik aitama teisi jumal- liriiki. See on alaline igaveste asjade meeldetuletus pöörma- tuile ja alaline üleskutse Kris- tuse järelkäijatele, et nad oleksid tervesiselamised. Ta aitab tema seisukohta ja manitseb teda elama nii, et ta austaks Jumalat.

„Maitse ja vaadake, et Jehoova hea on, väga õnnis on mees, kes ta juurde kipub.“
(Laul 34:9.)

**Mõõga
ja kilbi
brigaad.**

Luuka	16. P. 10:38—42
1. L. 8:16—25	17. E. 11: 1—13
2. P. 8:26—40	18. T. 11:14—26
3. R. 8:41—48	19. K. 11:27—36
4. T. 8:49—56	20. N. 11:37—44
5. K. 9: 1—9	21. R. 11:45—54
6. N. 9:10—17	22. L. 12: 1—12
7. R. 9:18—27	23. P. 12:13—21
8. L. 9:28—36	24. E. 12:22—31
9. P. 9:37—45	25. T. 12:32—40
10. E. 9:46—56	26. K. 12:41—48
11. T. 9:57—62	27. N. 12:49—59
12. K. 10: 1—12	28. R. 13: 1—9
13. N. 10:13—20	29. L. 13:10—17
14. R. 10:21—28	30. P. 13:18—30
15. L. 10:29—37	31. E. 13:31—35

Palveained.

Juuli 2. — Kangete jookide ja teiste patuharjumuste orjad.
„ 9. — Meie muusikandid ja lauljad.
„ 16. — Hiljuti avatud töökohad.
„ 23. — Prantsusmaa ja Belgia.
„ 30. — Lesed ja orvid.

Tiituse iseloom.

Apostel Pauluse poolt Tiituse läkitamises korintlaste juurde võime koostada Tiituse iseloo- mu. Ta oli —

Tõsine.
 „Tänu olgu Jumalale, kes niisuguse hoole teie pärast Tiituse südamesse on andnud.“ (2. Kor. 8:16).

Usin.
 „Et ta usinam oli, siis on te- ma a i s e hea meelga teie juur- de läinud.“ (2. Kor. 8:17).

Otsekohene.
 Oh, sina nõrgausuline, kas sa ei tahaks vabaneda kõigest, mis paneb kord-korra järele Jumalale vastu? Kui oled ol- nud minevikus nagu Peetrus järel, siis saa praegu nagu Peetrus oli pärast nelipühia — kes võis Püha Vaimu läbi pi- dada oma töötusi ja täita oma elu Jumala tahtmist.

Paulus ütles: „On's Tiituse teid petnud?“ (Mõte on, et ta ilialgi ei kasutanud oma autori- teeti.) „Eks meie ole ühesuguse vaimu sees käinud? Eks meie ole ühesuguste jälgede sees käinud?“ (2. Kor. 12:18).

Kas oleme Tiituse sarnased? Kas on meie südames „tõsine hool“ teiste suhtes? Kas meil on julgust täita raskeid kohustusi?

Kui oleme asetatud vastuta- vase seisukohta, kas meie siis loobume kasutamast oma autori- teeti? Või kas väljendame uhket meelt neile, kes meid ümbritse- vad, ja nõuame endile tähelepa- nu eesõigust? Kui meie tarvita- me vastutusrikast seisukohta targalt, siis meie ei otsi tähele- panu enesetele, vaid meie püüak- sime kasutada iga võimalust, et paremini saada kõikide sulas- teks.

